

Không biết từ khi nào con người (biết) có cảm xúc. Có lẽ khi có cảm xúc là (biết) cảm nhận có niềm vui, nỗi buồn, biết uơ mơ, dệt mộng, biết giận hờn dăm bữa héo vành môi. Phải chăng cảm xúc đã được bắt đầu từ lúc ông Adam và bà Eva ăn trái hiểu biết; vì hiểu biết xây dựng nên ý thức của con người và xa hơn, hiểu biết xây dựng nên hệ thống tư tưởng chúng ta và phải chăng cũng từ đó chúng ta có niềm vui, nỗi buồn; vì vậy bản chất của niềm vui có bất toàn, không trọn vẹn; vì niềm vui luôn xen lẫn những nỗi buồn như bức tranh hạnh phúc được pha trộn bởi những gam màu sáng, tối. Cũng bởi từ sự pha trộn đó người ta hay nói hoặc cho rằng hạnh phúc như một điều gì đó xa vời quá tầm tay theo nghĩa hạnh phúc phải là toàn vẹn của đại đa số, để rồi ước vọng, mơ về và cả đòi mưu tìm, đánh đổi. Nhưng hạnh phúc phải bắt nguồn từ niềm vui, hạnh phúc chỉ đơn giản là niềm vui được viên mãn hay đơn giản hơn là đáp ứng được một yêu cầu để rồi cảm xúc được đọng đầy trong tâm hồn và ở lại hoặc lâu, hoặc mau. Nhưng... nếu nói rằng niềm vui là nền tảng của hạnh phúc chưa hẳn đúng; vì không có nỗi buồn pha lẫn thì niềm vui không còn giá trị và niềm vui chưa hẳn đã hiện hữu. Thế nên, bức chân dung hạnh phúc không chỉ gam màu sáng nhưng là tổng thể của các gam màu.

Khi nói đến niềm vui là điều cần có cho hạnh phúc quả không sai, nhưng có nhiều niềm vui sẽ không mang lại kết quả hạnh phúc nhưng ngược lại như thánh Augustinô cảnh giác rằng: “Có thứ

hạnh phúc giả tạo đưa đến niềm vui giả tạo.” Thứ hạnh phúc giả tạo đến chớp nhoáng và dội nón ra đi cũng vội vàng như: hạnh phúc của cái Tôi được thỏa mãn, hay vật chất vui, đầy. Vậy niềm vui thật hay hạnh phúc thật phải là niềm vui hay hạnh phúc trong sự thật; vì sự thật là chân lý. Lấy chân lý làm cứu cánh cho đời sống con người thì cho dù chúng ta có dùng phương tiện nào để đạt đến cũng mang đến niềm vui và hạnh phúc thật: Niềm vui trong tâm hồn. Điều này đã được thánh Phanxicô Assisi định nghĩa qua lời Kinh Hòa Bình như sau:

“Vì chính khi hiến thân là khi được nhận lãnh,

Chính lúc quên mình là lúc gặp lại bản thân,

Vì chính khi thứ tha là khi được tha thứ,

Chính lúc chết đi là khi vui sống muôn đời”

Niềm vui của các thánh là niềm vui trong chân lý, trong sự thật. Chúng ta có bao người thực hiện được điều mà các thánh đã làm; cho dầu vẫn biết đó là niềm vui đích thực (?)

Nghiệm lại cuộc đời, dung hòa các thứ để cuối cùng bắt buộc phải chọn cho mình con đường tốt nhất vừa phù hợp cho hoàn cảnh, gia đình và bản thân, cũng có nghĩa là tìm cho mình niềm vui tương đối và bình dị.

Hơn hai mươi lăm năm Tân Tòng; từng ngày tôi được tắm gội trong giòng suối ân sủng, được cảm nhận thứ tình yêu cho đi, thứ tình yêu mà Thiên Chúa đã ban phát cho loài người và mỗi chúng ta được nhận qua nhiều hình thức khác nhau: Từ tình phụ tử, mẫu tử, vợ chồng, anh chị em và người đồng loại; cho dù chúng ta nhận

biết hay không nhận biết thứ tình yêu cho không,
cao quý và thiêng liêng đó. Riêng tôi, từ khi
nhận biết Thiên Chúa qua người yêu tôi và tôi
yêu, tôi cho đó như một định mệnh buộc ràng,
tôi đã diễn đạt qua lời thơ viết về “thuở ban đầu
lưu luyến ấy”:

Phải duyên nợ nên đôi mình gặp gỡ
Phải mệnh bầy nên đặt để trăm năm
Ngày hôm qua còn xa cách nửa vòng
Quả đất lớn nhưng tình đang thu hẹp

Cũng là lúc em vừa buông lời kẹp
Thả bồng bênh từng sợi vấn sợi vương
Buộc hồn anh treo tận góc thiên đường
Sợi lưu luyến nên đêm về mất ngủ

Trái tim bé có còn không chỗ trú?
Ngăn nào dành nơi ngụ có tình nhân
Cho anh xin gom hết cả mây ngàn
Dem về đó xây "lâu đài tình ái"

Tháng tư của muôn trùng muôn sắc thái (*)
Của ngàn hoa rộ nở bước chân ngoan
Đây non tiên hay trước cổng thiên đàng
Sao ngậy ngát của Nguyễn Lưu ngày trước

Từ đôi mắt chứa hồ thu sóng nước
Nên hồn anh luôn đậu cánh chiêm bao

Rèm mi thưa chưa mở lối ai vào
Nên ong bướm cứ ngẩn ngơ trước ngõ

Từ dạo đó tìm anh đành ở trọ
Trên môi người có vụn đoá hoa tươi
Thơm như hương bưởi, thơm như hơi người
Thơm như táo, có đời anh nô lệ

Tháng tư có khởi đầu trên dương thế
Sao anh thềm trái cấm Adam
Không để ăn nhưng mở cửa thiên đàng
Cho quận chúa của lòng anh đến ngự

Phải duyên nợ nên đôi mình gặp gỡ
Phải mệnh bầy nên đặt để trăm năm

(*) Bà xã tôi qua Mỹ vào một ngày của tháng Tư
và tôi được người bạn nhờ đến phi trường đón.

Bài này đã đăng trên một vài website.

Tháng Tư như một bắt đầu, một khởi điểm để
tìm về, nhận biết Thiên Chúa qua tình yêu của
nhà tôi. Như một định mệnh đã từng ngày an bài:
Từ một chàng thanh niên, con trai trưởng trong
gia đình, đạo thờ cúng ông bà và ảnh hưởng Phật
Giáo. Cái Tôi cũng tầm cỡ, luôn “coi mình là
trung tâm của vũ trụ.” Nhưng...

Đời có những cái “nhưng” quái ác nhưng cũng
có những cái nhưng hiền lành, dễ thương và trân
quý biết bao như:

“không phải con chọn Thầy, nhưng chính Thầy đã chọn con.”

Hằng ngày chúng tôi bình yên yêu thương nhau không bão nổi, không dậy sóng. “Tình yêu như mật ngọt, mật ngọt trên môi” chứ chưa là “tình yêu như mật đắng, mật đắng trên đời” của Trịnh Công Sơn. Cho đến một ngày, chúng tôi quyết định gắn bó với nhau “như chim liền cánh, như cây liền cành”; cũng từ đó mâu thuẫn bắt đầu; bởi... “tôn giáo là đề tài muôn thuở”. Tôi, con trai trưởng nam trong gia đình phải có bổn phận nhang khói, thờ cúng ông bà theo tập tục; ba của người tôi yêu lại là một thầy dòng sắp chịu chức linh mục nhưng phải xuất dòng vì lý do cá nhân. Giờ đây chúng tôi gặp nhau như hai cực của nam châm không phải để hút nhưng ngược lại. Kể từ đó, tôi cố gắng xây thành đắp lũy để bảo vệ cái “Tôi” bằng những lý luận hùng hồn của văn hóa, tập tục và con người đã cưu mang, hun đúc nên tôi đến trưởng thành. Cũng từ đó, tình yêu chúng tôi “như mật đắng, mật đắng trên đời.”

Có nhiều đêm thao thức năm chiêm niệm cuộc đời và nghiền ngẫm tình yêu. Nhớ đến những bước chân lướt sần trong những đêm khiêu vũ như thác lũ ùa về:

Nhịp-Tình (*)

Em! Kỷ niệm đong, đầy

Bước Tango Argentine

Cảm xúc như con suối không cội, nguồn

Đanh đá, cuộn cuồng trong lòng ngực

Trên khung nhạc rân rạn

Chảy tràn xuống từng ngón chân mềm hơn lụa

Anh ôm hoài bão mình

(Hoài bão tình), đi tìm điều tuyệt đối

Nhưng... cảm xúc mơ hồ

Quần quện vô bờ trong từng tế bào, da-thịt.

Chưa vỡ oà cho anh nhật đối tượng Tình-Yêu

Đề...

Người-về-ôm-kỷ-niệm

Cho nổi nhớ thên thang

Bài Tango Dĩ Vãng

Dấu yêu ơi! Ngập tràn!

Ngập tràn.

(*) Bài này đã post trên web.

Cùng với những trần trở, bất chợt tôi bắt gặp được tình yêu cho đi của “nhà tôi” cùng nụ cười chân thật và ánh mắt hiền hoà của bố nàng. Tôi giật mình, thảng thốt đem tình yêu chính mình đi soi gương. Quả là... “tình tôi chưa đủ lớn,” nó còn “ôm yếu ho hen!” Thường thì... tình chưa đủ lớn sẽ làm khổ mình, khổ người. Chỉ tình yêu đủ lớn mới mang bình an và hạnh phúc cho người và cho mình; vì tình đó là thứ tình cho đi trọn vẹn không mặc cả. Tôi đã “choàng tình con mẹ” sau lần đem tình mình soi gương đó. Khi tình tôi không còn giam hãm, tù túng trong cái “Tôi” lập dị; xích xiềng bởi định kiến mà xã hội tặng cho gần ba mươi năm; cũng là lúc nó tung đôi cánh trong bầu trời tự do để nhìn lại một cách trung thực bản chất mà khi Thiên Chúa tạo dựng nên nó: Bản chất “Tình Yêu.” Những xích xiềng của định kiến giờ không giữ nổi nó trong cái “Tôi” lập dị, và đó là cơ hội cho nó chọn lựa

trong tự do không buộc ràng, và nó chọn lựa cho đi rất thành thật!

Kể từ sự cho đi đó, tôi mặc nhiên mở cánh cửa tâm hồn để từng ngày Thiên Chúa ngự trị; như khu vườn hoang được người chủ sành điệu chăm nom. Tôi tin ở Thiên Chúa Quan Phòng nhưng chưa thể buông mình theo định nghĩa trong Kinh Hòa Bình của thánh Phanxicô Asisi để tìm cho mình cái hạnh phúc đích thật; cũng chưa đạt được tới đỉnh điểm như lời chúc của triết gia Hy Lạp Socrates đại khái như: “Nếu con gặp người bạn đời tuyệt vời thì con sẽ là người hạnh phúc nhất. Còn ngược lại, con cũng sẽ thành triết gia vì nhiều đêm nằm thao thức nghiền ngẫm cuộc đời. Điều nào cũng có lợi” (có lẽ ông nghiệm ra được từ cuộc hôn nhân của chính ông). Tôi chưa hạnh phúc nhất đời nhưng cũng chưa thành triết gia nên chưa có lợi điều nào; cũng đồng nghĩa là tôi nằm đâu đó ở khoảng “nửa chừng xuân.” Hay... còn gọi là “ba rọi”. Tôi chưa trải nghiệm hay cảm nghiệm cái hạnh phúc nhất như triết gia Socrates nói, nhưng tôi cảm nghiệm và biết chắc cái niềm vui nho nhỏ rất bình dị của thường nhật đã chứa chan trong nụ cười và ánh mắt của bố vợ tôi; cho dù cuộc đời và con người có mang đến những bất hạnh nào chẳng nữa thì tâm hồn ông đã thể hiện cái tình yêu mà Thiên Chúa đã ban cho ông qua nụ cười và ánh mắt. Khi tâm hồn được tràn đầy tình yêu Thiên Chúa thì mọi phương tiện trong đời sống đều chứa đựng niềm vui đích thực. Điều đó được thể hiện rõ nét nhất qua các thánh tử đạo Việt Nam. Các ngài vẫn hiên ngang ra pháp trường cho con người từng xẻo hoặc áp dụng những phương pháp đau đớn nhất trên da thịt bất các ngài phải chịu đựng, nhưng tâm hồn các ngài là những vườn hoa tuyệt vời nhất dâng lên Thiên Chúa.

Như đã nói ở trên, tôi tin Thiên Chúa Quan Phòng và cũng tin sự tự do chọn lựa mà Thiên Chúa đã yêu mến ban tặng cho con người. Tôi

chưa thể chọn hay đúng hơn không dám chọn theo định nghĩa của thánh Phanxicô qua Kinh Hòa Bình; lại càng không dám chọn con đường các thánh tử đạo Việt Nam đã đi qua vì yếu đuối của tâm hồn và thể xác. Nhưng tôi chọn cái tâm hồn được thể hiện qua nụ cười và ánh mắt của bố vợ tôi; nó thể hiện chan hòa của Đức Tin, Đức Cây và Đức Mến. Ông đã được Chúa gọi ra khỏi nhân gian, nhưng di sản của tâm hồn đã để lại trong tôi làm hành trang trong đời sống.

Khi niềm vui đi qua trong cảm xúc nhất thời thường để lại trong lòng chúng ta vết hằn nuôi tiếc, để từ đó ta thường cố níu kéo, giữ lấy. Đôi lúc còn cố gắng tìm kiếm nó trong sự gian dối của đời. Ngược lại, niềm vui đích thực trong tâm hồn là niềm vui trong tình yêu chúa Giêsu Kitô mà mỗi Kitô hữu nên sở hữu. Biết thế! Nhưng...

Lạy Chúa,

Con: tạo vật trong muôn vàn tạo vật.

Vì yêu thương Chúa tạc giống hình Người

Cho tâm hồn, khối óc với buồn vui

Mang cảm xúc vào giữa đời dẫu bề

Con mê muội bám phù sinh trần thế

Nhập đam mê, dục vọng, vương não nề

Nên niềm vui chưa trọn hướng Giavê

Chi lấp lửng hoặc bên lề Đức Cây

Bao nhiêu năm được sống trong thanh tẩy

Nhưng tội tình vẫn tìm lấy vây quanh

Trao niềm vui cùng cảm xúc mong manh

Chúc cám dỗ biến con thành nô lệ

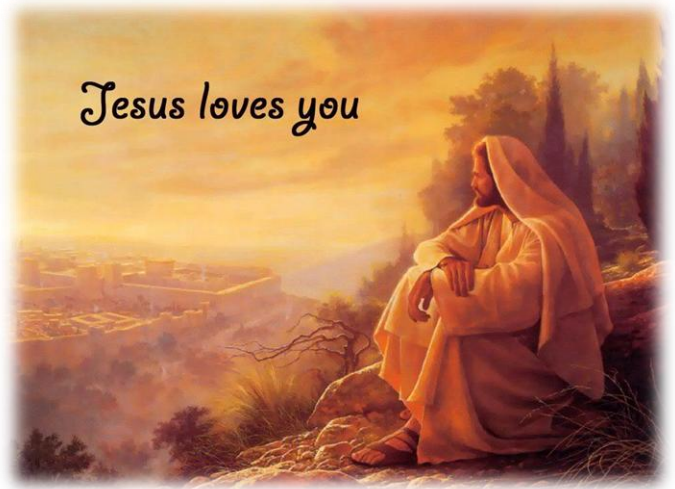
Thân lạy Chúa

Tâm tình nào con hành trang nhân thế?

Cho niềm vui luôn triển nở trong hồn

Cho nụ cười, ánh mắt thắm vui hơn

Để mang tặng đến từng người con gặp. ❀

Chuyện Cười

Cứ Để Cho Nó Khóc

Hai vợ chồng mới có con nhỏ, nửa đêm, đứa bé khóc om xòm. Hàng xóm phải gọi phone sang nhắc nhở. Sau khi nghe điện thoại xong anh chồng nói:

- Hàng xóm đang phàn nàn con mình khóc nghe ghê quá em à.

Cô vợ trả lời:

- Vậy để em hát ru cho con ngủ anh nhé.

Một lát sau chuông điện thoại lại kêu vang. Anh chồng vội chạy ra bắt phone. Nghe xong, anh ta bảo vợ:

- Hàng xóm lại bảo thôi cứ để cho con nó khóc cũng được...

Người Chủ Gia Đình

Chồng đem tiền lương về nhà. Vợ kêu ầm lên tại sao tiền lương tháng này ít thế, rồi ném vào người chồng nào là bát đĩa, nào là xoong nồi... Anh chồng sợ quá chui tọt vào gầm giường.

Vợ nhìn vào gầm giường, quát lớn:

- Chui ra ngay!

- Không ra!

- Đã bảo là chui ra ngay mà!

- Tôi là chủ gia đình. Tôi muốn nằm đâu thì nằm, đó là quyền của tôi!